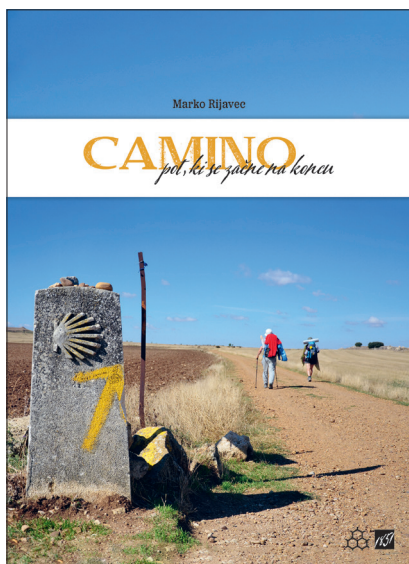

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

MARKO RIJAVEC: CAMINO, POT, KI SE ZAČNE NA KONCU

Podatki o knjigi

- Naslov: Camino, pot, ki se začne na koncu
- Druga izdaja
- Avtor: Marko Rijavec
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Cena: 10 €
- Velikost: 150 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 84
- ISBN: 978-961-278-572-7
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2022

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Pot, ki te spremeni

Avtorjeva razmišljanja ob mesec dni dolgi poti, ki jo je prehodil leta 2017 v Kompostelo h grobu svetega Jakoba, v strnjenih vsakodnevnih zapisih korak za korakom odstirajo camino – bodisi kot pot, dolgo grozljivih sedemsto osemdeset kilometrov, v najrazličnejših vremenskih razmerah in ob prenašanju številnih telesnih tegob bodisi kot pot skozi najbolj skrite koticke človekove duše k sebi in k Bogu.

Zgodbe nas nagovarjajo, naj v mislih prehodimo camino, Jakobovo romarsko pot, ki nas vabi k soočanju z vprašanji o smislu življenja, našem delovanju in poslanstvu. Gre za pot za Gospodom, pot k sebi. Pot, ki krene vedno malo drugače, kot načrtujemo, a nas hkrati vabi, da bi zaupali in se spreminjali – da bi bili bližje Njemu: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mt 16,24).

O avtorju

Marko Rijavec (1982) prihaja iz Dornberka v Vipavski dolini. V duhovnika je bil posvečen leta 2007 v Novi Gorici, kjer je opravljal službo kaplana. Od tam je bil premeščen v Idrijo in nato v dijaški dom v Vipavi. Po študiju biblične teologije v Rimu je postal župnik v Idriji. Po duši je pesnik, čeprav se zadnje čase precej ukvarja s pisanjem člankov, ki jih objavlja vsepovsod. V pastoralnem delu se najraje ukvarja z mladino in otroki, sicer pa je navdušen občudovalec narave, strasten hribolazec in nemirni popotnik, ljubi knjige, sončne zahode in dober čaj.

Iz knjige

Pot je stalno zapuščanje in večna negotovost glede tega, kar te čaka za ovinkom. In prav ta negotovost je tisto, kar naredi največ: naučiš se zaupati. Naučiš se verjeti, da Nekdo pazi nate in da bo vse tako, kot mora biti; tudi če ne bo ravno po tvojih načrtih, tudi če boš moral že jutri sestri v avtobus in se vrniti domov.
(Str. 8)

Ta pot je tako zelo težka in dolga predvsem zato, ker na njej vedno znova srečujem sebe. Celega sebe, ne samo tistih delov, ki so mi všeč in s katerimi se hvalim pred mojima sopotnicama in vsemi drugimi ljudmi. Moj jaz je v bistvu najtežji nahrbtnik, ki ga nosim s seboj, vsi ti prepadi med tem, kar sem v resnici in kar bi si želel biti. Človek se ob teh naporih na nogah namreč začne zavedati težke resnice, da je vse kaj drugega kot močen in sposoben ter popoln, da ne more delati vsega, kar si želi, da nima vsega pod nadzorom, oh, še zdaleč ne. Težko si je priznati, da je v meni tudi naporni in slabotni jaz, ki ga sovražim. Pa ne govorim o bolečih sklepih, ne, govorim o sebi, ko sem nezadovoljen s seboj. Ne pustim si biti niti slabe volje, ne, jaz moram biti vedno prijazen in veseli Marko.

(Str. 16)

Na caminu je resnično nešteto stvari, nad katerimi se lahko pritožuješ. Če ni vročine, je mraz. Če te ne zebe, te bolijo noge. Če te ne bolijo noge, si lačen. In morda bi bil lahko to tisti križ, ki ga je treba v življenju nositi. Gledal sem celo, ali je moj nahrbtnik kaj spremenil obliko, če se je medtem v njem pojavila kakšna prečna letev. Ampak to je lahek križ, hoditi in trpeti. Najtežji križ ni moj nahrbtnik ali moje ubogo telo, ampak nositi na sebi nasmeh. Nositi na tej poti, kakršna koli že je, na svojem obrazu znamenje evangelija. Biti na tej poti vesel, to je pravzaprav pravi križ, ki ga je treba nositi, da si res pravi romar, ki ne hodi le v Santiago, ampak za Kristusom.

Kajti kdor išče razlog za veselje zunaj sebe, bo vesel samo, dokler bo trajal žur oziroma priložnost za smeh, potem pa bo s prenehanjem »dobrih časov« ugasnilo tudi njegovo veselje. Kdor pa najde veselje v tem, kar je, in ne v tem, v kakšni situaciji je, bo to veselje in vedrino, upanje ohranil. To je glavni napor poti – in življenja, priti do upanja namesto optimizma. Saj optimizem pomeni misliti, da bo nekoč vse spet dobro. Upanje pa je v tem, da razumem, da je vse dobro že zdaj – tudi če tega ne razumem tako.

(Str. 37)

Camino je potrpežljivost. Camino je dolga, neskončno dolga ravnina, na kateri se bolj ali manj dogaja zelo malo, predvsem pa zelo počasi. Camino je obzorje, na katerem te čaka novo obzorje. In za njim še eno. In še eno. Kajti nekatere poti hodimo vse življenje, neprenehoma jih ponavljamo, ker se pravih korakov naučimo samo tako, da se moramo na njih stokrat zmotiti, da bi jih enkrat naredili prav.

(Str. 45)

Počasi odkrivam, da na tej poti pravzaprav sploh ne gre za to, kar sem mislil od začetka, da se moram na njej spremeniti. Ne, bolj gre za to, da počasi sprejemem to, kar sem, in začnem tako tudi živeti. Z vsemi strahovi in šibkostmi ter napakami, ki jih nosim s seboj in ki jih bom nosil za vedno. Ne gre za nobeno zmago, za noben uspeh, za noben odgovor, za nobeno revolucijo. Gre samo za to, da sprejemem sebe, da sprejemem to, kar sem. Duhovnik. Minljiv in lep kot mavrica na nebu.

(Str. 55)